

Advent 2. vasárnapja

Róm 15,4b–9

Hogy az Írásból türelmet és vigasztalást merítsünk

⁴Amit hajdan megírtak, azt tanulságul írták, hogy az Írásból türelmet és vigasztalást merítsünk reményünk megőrzésére. ⁵Adja meg nektek a béketűrés és vigasztalás Istene, hogy Krisztus Jézus akarata szerint egyetértsetek, ⁶hogy egy szívvel, egy szájjal magasztaljátok az Istent, Urunk, Jézus Krisztus Atyját.

⁷Karoljátok fel tehát egymást, amint Krisztus is felkarolt benneteket Isten dicsőségére. ⁸Állítom ugyanis: Krisztus vállalta a zsidóság szolgálatát, hogy bebizonyítsa Isten igazmondását, és valóra váltsa az atyáknak tett ígéreteket. ⁹A pogányok pedig irgalmasságáért magasztalják Istent, amint írva van: Azért magasztallak a pogányok között, és dalt zengek nevednek.

Pál Rómaiainak írt levele az általános vélekedés szerint olyan írás, amely megelőzte az apostol érkezését a közösségbe, ami megengedte neki, hogy ne konkrét kérdésekkel foglalkozzon, hanem nagyobb üdv-történeti összefüggésbe helyezze a keresztény közösség problémáit. A levél vége felé azonban, szokása szerint egészen konkrét kérdéseket tárgyal. Ezért egyesek e szakasz eredetét nem föltétlenül vezetik vissza Pálra. Annyi biztos, hogy a probléma, amelyről az apostol a levélben említést tesz, a római közösség problémája volt.

Az első az írások értelmezésének problémája, amely minden esetben az ószövetségi írásokat jelentette. Úgy tűnik, hogy a hatvankilencedik zsoltárra utal a szerző, amit krisztológiai értelemben magyaráz, vagyis a zsoltáros szenvedéseit és üldözését Krisztus üldözésének tekinti. Zsidók és pogányok vegyesen jelen vannak Rómában a keresztény közösségben, ami azt jelenti, hogy rendszeresen olvassák az ószövetségi írásokat, de új hitük, vagyis Krisztus tetteinek fényében. Ebből az olvasásból alakult ki az allegorikus bibliaértelmezés az első századokban. Főleg a prófétai szövegeket és a zsoltárokat olvasták előszeretettel. A zsoltárok könyve így lett keresztény imádság és ihletője a későbbi keresztény himnuszoknak.

Pál világosan látta, hogy a keresztény közösség imája csak akkor igazán hatékony, ha a közösség tagjai egyetértenek és egy szívvel imádkoznak. Ebben a tekintetben azonban a római közösség megosztott volt, mint azt megtudhattuk korábban a 14,1–4-ből. Eltérően értelmezték a

pogány áldozati hús evését. Egyesek saját hitük szerint nem tekintették az áldozati hús evését kultikus lakomában való részvételnek, míg mások a pogányok megítélésre utalva, azt bizonygatták, hogy a kívülállók azt gondolhatják róluk, hogy mégis részt vesznek valamilyen pogány áldozati szertartásban. Ez az összecsapás a „gyengék” és az „erősek” pártja között modellértékű. A fő kérdés, hogy korlátozhatja-e az ember viselkedését a külső látszat vagy az egyház aggályosabb tagjainak a véleménye? Pál tanácsa „karoljátok fel egymást” (7. v.), vagyis beszéljék meg ezt a problémát kölcsönösen figyelembe véve a másik érzékenységét. Pál a szolidáris, problémamegoldó közösséget állítja elénk, és nem a problémátlan, azonos gondolkodásúak társaságát. Persze mindez feltételezi, hogy a keresztény közösség nemcsak elfogyasztja vezetőjének tanítását, hanem maga is foglalkozik a csoportban felmerülő problémákkal, és elmagyarázza a saját nézetét a többieknek, mert fontosnak tartja, hogy akik ugyanabban a Krisztusban hisznek, akik ugyanúgy megkeresztelkedtek, azok alakítsanak ki közös véleményt is az egyes kérdésekben.

Feltehetően az áldozati hús kérdéséhez másként közelítettek a zsidókeresztények és másként a pogánykeresztények, mivel másféle vallási kultúrából érkeztek a közösségbe. Tulajdonképpen emiatt érdekes ma is ez a szakasz. Ugyanis olyan közösséget állít elénk, amely a maga multikulturális előzményei közben eltérő módon közelíti meg ugyanazt a problémát. De egyben él benne a konszenzus vágya is, és munkálkodik annak kialakításán. Attól még, hogy sok megkeresztelt keresztény jön össze egyetlen légtérbe, nem születik meg a keresztény közösség. Az sem tekinthető keresztény megoldásnak, hogy az eltérő véleményű csoportoktól elhatárolódunk, azokat lenézzük vagy ellenségnek tekintjük. A keresztény közösség, még arra is képes, hogy tagjait a gyengék érdekében önkorlátozásra szólítsa fel. Ez a viselkedési mód alapvetően szükséges a közösség építéséhez. Pál és a rómaiak gyakorlatát nem szabad elfelednünk, különben nemcsak a társadalom, hanem a keresztény egyházak is atomjaira, őket alkotó individuumokra bomlanak szét. A keresztények mindig ápolták a közösséget Istennel és egymással. A keresztény szeretetközösségnek ez alapfunkciója.